

A CHAP 2010/2398. panasz lezárására vonatkozó javaslat

(2010/C 318/04)

1. Az Európai Bizottság többszörös panaszt kapott kézhez és iktatott CHAP/2010/2398 számon az olaszországi szakorvosképzésben részt vevő személyek javadalmazásának hiányára, valamint az 1991/1992 évtől a 2006/2007 tanévig szakorvosképzésben részt vevő személyek javadalmazására vonatkozóan.
2. Tekintettel az e témában a bizottsági szolgálatok által kézhez vett panaszok jelentős számára, a gyors válasz és az adminisztratív források takarékos felhasználásával az érdekeltek tájékoztatásának biztosítása érdekében az Európai Bizottság közzéteszi a panasz lezárásra vonatkozó javaslatot az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* és az Interneten az alábbi címen: http://ec.europa.eu/community_law/complaints/multiple_complaints/index_fr.htm
3. Azt kell eldönteni, hogy az olasz jog tiszteletben tartja-e a közösségi vívmányokat és különösen a 2005/36/EK irányelv 25. cikkének (3) bekezdését (amely átveszi az orvosok szabad mozgásának elősegítéséről, illetve az orvosi oklevelek, bizonyítványok és képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványok kölcsönös elismeréséről szóló, a 2005/36/EK irányelvvel hatályon kívül helyezett és felváltott 93/16/EGK irányelv I. mellékletében szereplő rendelkezést), amely szerint a szakorvosi beosztásban a képzés során megfelelő javadalmazás jár.
4. A Bizottság szolgálatai befejezték vizsgálatukat a CHAP 2010/2398. panasz ügyében, amely az 1982-től 1991-ig és az 1991-től 2007-ig terjedő időszakban Olaszországban szakorvosi képzésben részt vevő orvosok javadalmazására vonatkozott.
5. A Bizottság szolgálatai – miután a tárgyra vonatkozó közösségi jog alapján megvizsgálták a panaszosok által benyújtott panaszt és iratokat – arra a következtetésre jutottak, hogy e szakaszban nem fedezhető fel, hogy ebben az ügyben bármiképpen megsértették volna a 93/16/EGK irányelvet vagy a 2005/36/EK irányelvet.
6. A 93/16/EGK irányelv kifejezetten előírja, hogy a szakmai képzésben részt vevő orvosok képzésük időtartama alatt megfelelő javadalmazásban részesülnek. E kötelezettség konkrétan a 75/363/EGK irányelvet módosító 82/76/EGK irányelvből ered. A 93/16/EGK irányelv – amelyet a 2005/36/EK irányelv hatályon kívül helyezett és felváltott – egységes szerkezetbe foglalta az előbbi irányelveket.
7. A 82/76/EGK irányelv átültetésének határideje 1983. január 1. volt. Az Európai Unió Bírósága 1987. július 7-i ítéletében megállapította, hogy Olaszország nem teljesítette a 82/76/EGK irányelv határidőn belül történő átültetésére vonatkozó kötelezettségét. Olaszország az 1991-ben elfogadott (1991. szeptember 1-jén hatályba lépett) 257/1991. sz. törvényrendelettel átültette az irányelvet, azonban a javadalmazáshoz való jogot az 1991/1992-es és azt követő tanévekre korlátozta. A Bíróság a C-131/97. sz. *Carbonari*, valamint a C-371/97. sz. *Gozza* előzetes döntéshozatali ügyben hozott ítéletében úgy vélte, hogy a szakorvosokat (az 1983/1984-es és az 1990/1991-es tanév közötti hallgatókat) ért kár megtéríthető a javadalmazásra vonatkozó tagállami rendelkezések visszamenőleges alkalmazásával, a tagállami bíróságnak pedig mellőznie kell az irányelvvel ellentétes tagállami rendelkezések alkalmazását (amelyek az 1991/1992-es és az azt követő évekre korlátozzák a javadalmazáshoz való jogot).
8. Ezt követően több kártérítési keresetet is benyújtottak az olaszországi polgári és közigazgatási törvényszékekhez, mivel számos szakorvost az 1991/1992-es tanévet megelőzően vettek nyilvántartásba. A lazioi regionális törvényszék 1994. február 25-i ítéletének Ia. szakaszában helyt adott a jogorvoslati kérelmeknek: „a tagállami bírónak mellőznie kell az augusztus 8-i 257. sz. törvényrendelet alkalmazását, amennyiben a rendelet kizárólag azon orvosokra korlátozza a közösségi jog alkalmazását, akik az 1991/92-es tanévben részesültek szakorvosi képzésben, ugyanakkor hatályban tartja a szakorvosok korábbi képzési programjait.”
9. Olaszország az ítélet ellenére elutasította, hogy megfelelő javadalmazást fizessenek az 1990/1991-es tanévet megelőzően szakorvosi képzés alatt álló orvosoknak, és helyénvalóbbnak tartotta az 1999. október 19-i 370. sz. törvény elfogadását. E jogszabály 11. cikke úgy rendelkezik, hogy – amennyiben az ítélet személyi hatálya alá tartoznak – 13 000 000 IFL ösztöndíjat kell folyósítani valamennyi olyan orvosnak, aki az 1983–1991-es időszakban vett részt szakorvosi képzésben. Az ösztöndíjfizetés iránti kérelem benyújtásának szabályait miniszteri rendelet határozta meg. Egyes orvosok keresetet nyújtottak be a szóban forgó miniszteri rendelet ellen. A kereset eredményeként olyan ítélet született, amely elismerte az 1991/1992-es tanévet megelőzően szakorvosi képzés alatt álló és nyilvántartásba vett orvosok kártérítési jogosultságát.

10. A panaszosok szerint az érintett irányelv átültetésének határidejét (1982. december 31.) követően szakorvosi képzésben részesült, és az 1991/1992-es tanévet megelőző képzési programok keretében nyilvántartásba vett orvosok az Olaszország általi késedelmes és részleges átültetés miatt mostanra elveszítették kártérítési jogosultságukat. A Bizottság szolgálatai megértik, hogy a jelenlegi panaszosok sérelmezik, hogy Olaszország nem módosította a tárgyalta olaszországi szabályozást.
  11. Más hasonló, orvosok által megfogalmazott kérelmekkel már megkeresték ebben az ügyben a Bizottság szolgálatait, amelyek megállapították, hogy a nemzeti ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a nemzeti bíróság teljes mértékben tiszteletben tartotta az Európai Közösségek Bírósága által a C-131/97. sz. *Carbonari*, valamint a C-371/97. sz. *Gozza* ügyben hozott ítéleteiben megfogalmazott elveket. A nemzeti bíróság elfogadta a javadalmazáshoz való jog visszamenőleges alkalmazását, és mellőzte a 82/76/EGK irányelvvel ellentétes tagállami rendelkezések (a 257/1991. sz. törvényrendelet 8. cikke, amely az 1991/92-es és azt követő tanévekre korlátozta a javadalmazáshoz való jogot) alkalmazását, továbbá elismerte a javadalmazáshoz való jogot, tehát az okozott kár megtérítéséhez való jogot is. A fentiek ellenére a nemzeti bíróság egyes ügyekben – a kárigény vonatkozó nemzeti jogszabályi rendelkezések szerinti elévülése miatt – elutasította az okozott kár megtérítését. Úgy tűnik, e döntés nem áll ellentétben a közösségi jognak az Európai Unió Bírósága által – különösen a C-46/93. sz. *Brasserie du pêcheur*, valamint a C-48/93. sz. *Factortame* ügyben 1996. március 5-én hozott ítéletében – adott értelmezésével, amely szerint vonatkozó közösségi rendelkezések hiányában a tagállamok nemzeti jogrendszerének feladata azon kritériumok meghatározása, amelyek lehetővé teszik a kártérítés mértékének megállapítását azzal a feltétellel, hogy e kritériumok nem lehetnek kedvezőtlenebbek, mint azok, amelyek a hasonló jellegű, nemzeti jogon alapuló igényekre vonatkoznak (az említett 1996. március 5-i ítélet 83. pontja). A mostani ügyben a belső jogalkalmazás tiszteletben tartja az említett elvet.
  12. Végül a panaszosok jelezték, hogy az 1991 és 2007 közötti időszakban fizetett javadalmazást az orvosoknak munkavállalóként kellett volna fizetni. A Bizottság szolgálatai szerint a 93/16/EGK irányelv mindössze azt határozta meg, hogy megfelelő javadalmazást kell biztosítani, azt azonban nem írta elő, milyen státuszt kell biztosítani a szakorvosi képzésben részt vevő orvosnak. Ezért a Bizottság szolgálatai szerint az olasz hatóságok jogszerűen folyósítottak ösztöndíjat, és nem lettek volna kötelesek munkavállalói státuszt biztosítani.
  13. Következésképpen az érintett szolgálatok a nyilvántartásba vett panasz lezárását javasolják a Bizottságnak.
  14. Mindez nem zárja ki az ügy újbóli megnyitását, illetve a vizsgálat ismételt lefolytatását, amennyiben a Bizottság – akár a lezárást követően is – olyan további információk birtokába jut, amelyek indokoltá teszik azonos tárgyú eljárás megindítását.
-